

Arrest

nr. 28 876 van 19 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van 27 januari 2009 tot weigering van de afgifte van de visa-gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DASSEN, die loco advocaat I. BACQUAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 januari 2009 dienen verzoekers een aanvraag in tot het bekomen van een visum-gezinshereniging met hun in België verblijvende vader.

1.2 Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de afgifte van de visa. Deze beslissingen zijn aan verzoekers ter kennis gebracht op 3 april 2009. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene kan zich niet op de richtlijnen van art. 10, §1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is 18 jaar of ouder.”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekers en van verwerende partij om de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt bij wege van exceptie de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing op wegens het niet ontwikkelen van een ernstig middel en het niet op basis van concrete gegevens aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Er bestaat geen noodzaak om hierover uitspraak te doen aangezien een uitspraak hierover slechts noodzakelijk is indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

In fine van het verzoekschrift vragen verzoekers *“te zeggen voor echt dat door de bevoegde instanties een visa gezinshereniging dient afgeleverd te worden”*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om het afleveren van de visa te bevelen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omdat de beslissingen werden gemotiveerd aan de hand van standaardclausules, dat het voor verzoekers een raadsel is hoe de beslissingen tot stand zijn gekomen en op grond van welke feiten, dat geen rekening werd gehouden met de lange regularisatieprocedure van hun vader en met het feit dat verzoekers nog studeerden, dat verzoekers op geen enkel moment werden gehoord en zich niet hebben kunnen verdedigen, dat vader, moeder en de vijf kinderen recht hebben op een gezinsleven, dat de komst van alle gezinsleden werd voorbereid door hun vader, dat het menonwaardig en menonterend is om het gezin uit elkaar te halen en dat het gezinsleven zich duidelijk in België afspeelt.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers volgende uiteen:

*“*Schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.*

De bestreden beslissingen werden op geen enkele manier gemotiveerd. Blijkbaar zijn dit standaardclausules.

Alle drie verzoekers kregen dezelfde motivering.

Het is dan ook duidelijk dat art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden werd.

Hoe deze beslissingen tot stand zijn gekomen en op grond van welke feiten is voor verzoekers een raadsel.

Er werd blijkbaar op geen enkel moment rekening gehouden met de lange regularisatieprocedure en met het feit dat verzoekers nog studeerden.

**schending van de rechten van verdediging*

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging geschonden werden.

Op geen enkel moment werden verzoekers gehoord en hebben zij zich op generlei manier kunnen verdedigen.

**schending van art. 8 EVRM*

Art. 8 EVRM stelt onomwonden dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Zowel vader, moeder als de 5 kinderen, waaronder verzoekers, hebben recht op een gezinsleven.

De komst van alle gezinsleden werd terdege voorbereid door vader.

Het zou mensonwaardig en mensonterend zijn om het gezin uit elkaar te halen.

Het is duidelijk dat het gezinsleven van verzoekers zich hier in België afspeelt met vader en moeder in de hoofdrol."

4.2 De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van de afgifte van het visum-gezinshereniging wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 10, §1, al.1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekers 18 jaar of ouder zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag tot een visum-gezinshereniging, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 10, §1, al. 1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

al. 1, 4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen:

-(...);

-hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

-(...)"

Verzoekers betwisten niet dat zij allen de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt of ouder zijn. Dat het voor verzoekers "een raadsel" is op grond van welke feiten de beslissingen zijn genomen, mist bijgevolg feitelijke grondslag. Artikel 10, §1, al. 1, 4° van de Vreemdelingenwet is duidelijk en voorziet niet dat de gemachtigde van de minister dient rekening te houden met een eventuele lange regularisatieprocedure van hun vader en met het feit dat verzoekers nog studeerden.

De bestreden beslissingen steunen op het feit dat verzoekers de leeftijd van achttien jaar of ouder hebben bereikt. Dit is een objectief gegeven dat blijkt uit het administratief dossier en dat door verzoekers niet wordt betwist. Dit gegeven moet dan ook niet het voorwerp uitmaken van het 'recht om gehoord' te worden, omdat het 'horen' niets toevoegt aan de opgelegde leeftijdsvereiste. Bovendien zijn noch de rechten van verdediging noch de hoorplicht van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op haar grondgebied toe te laten. Verzoekers hebben in het kader van hun aanvraag beroep gedaan op artikel 10 (zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers zijn bijgevolg onderworpen aan de bepaling van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en dienen aldus aan te tonen dat zij voldoen aan de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden als kind van de vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot verblijf. Verzoekers tonen niet aan dat het determinerend motief, namelijk dat zij de leeftijd van achttien jaar of ouder hebben bereikt, kennelijk onredelijk is. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé- en gezinsleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 1 juni 2006, nr. 159 485; RvS 26 april 2006, nr. 157 953; RvS 30 april 2004, nr. 130 936; RvS 9 juli 2003, nr. 121 457). Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140 105). De bestreden beslissingen sluiten niet uit dat verzoekers opnieuw een visum aanvragen en eventueel gebruik maken van de procedure van machtiging tot verblijf om humanitaire redenen. De tijdelijke (verlengde) scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

5. Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS